

[Poul Møller.]

arbejde først og fremmest skal være at give de nordiske folk, de nordiske borgere, større og friere muligheder.

I Nordisk Råd har jeg rejst spørgsmålet om nu at etablere et fælles kapitalmarked, så kapitaler frit kan investeres i de nordiske lande uden hæmmende restriktioner, ikke mindst for derigennem at skabe forudsætningerne for udbygning af nordiske virksomheder i et sådant omfang, at de kan tage konkurrencen op med de store europæiske og amerikanske koncerner, og for at værne vore lande til at arbejde i et friere og større kapitalmarked.

På baggrund af den fuldstændige usikkerhed, der siden den 28. januar i år råder om vor markedspolitik, var det ubegribeligt, at statsministeren ville udsætte sig selv, sin regering og sit parti for det eklatante nederlag, man led ved folkeafstemningen. Hvor ville regeringen have stået meget bedre i dag, om den havde lyttet til vore råd, ja, jeg havde nær sagt vore bønner i foråret om at lade disse forslag ligge, så vi i denne folketingssamling kunne have forhandlet dem i ro og mag. Det var ikke én gang, men adskillige gange vi bad regeringen herom, både her i salen, i udvalgsværelserne og ved drøftelser i statsministeriet. Men vi blev pure afvist. Statsministeren anså det for nødvendigt, at der blev handlet hurtigt, og at der blev handlet inden folketingets sommerferie.

Nu mener statsministeren, at der er god tid, skønt der ikke er sket noget vedrørende markedsproblemerne i mellemtiden. Vi har næppe fortilfælde for en så egenmægtig og uklog optræden af nogen regeringschef. Og alt skulle tilmed bunkes sammen, skønt regeringen måtte kunne sige sig selv, at det hele derved blev ganske uoverskueligt, og statsministeren har jo nu også erkendt, at denne sammenhobning af alle disse love, som ikke havde noget med hinanden at gøre, var en fejltagelse. Men der skulle altså en folkeafstemning til, for at statsministeren ville tage ved lære. Ingen regering er nogen sinde blevet ramt af en så kraftig vælgerdom, som regeringen blev det i denne sag, som statsministeren endog var ubesindig nok til at gøre til en tillidssag, hvilket han klogeligt glemte efter afstemningen.

Jeg begriber ikke, hvad der fik statsministeren ud på den galej. Man har sagt, at han havde dårlige rådgivere. Jeg ved det ikke; men klart var det, at han gjorde sagen til en prestigesag for sig selv, og at hans prestige derved led en skade, som næsten må betragtes som uoprettelig. Regeringens jordlove var såvel sagligt, politisk som taktisk en enestående fadæse, der viste, at regeringen ikke havde den mindste føling med det danske folks indstilling over for nye forsøg på at begrænse ejendomsretten og forøge statsdirigeringen.

Ikke bare lovforslagenes indhold, men også den måde, hvorpå statsministeren behandlede sagen her i folketinget og siden i kampagnen for forslagene, har berøvet os tilliden til den siddende regering. Den statsminister, der for et år siden talte om samarbejde, om nye perspektiver i dansk politik, og som i sin åbningstale i fjor fremhævede det som overordentlig vigtigt at udbygge samarbejdet imellem regeringspartierne, venstre og os, den statsminister, der blev modtaget med enestående velvilje af os under åbningsdebatten i fjor, det var den selvsamme statsminister, der ved hjælp af Grønlandsministeren og det ærede medlem hr. Aksel Larsens parti trumfede jordlovene igennem i tinget, uden at han blot tog sig den mindste tid til at overveje vore indvendinger, vore tanker og vore forslag. Tilmed havde han den dristighed at påstå, at vi slet ingen tanker havde tremsat. Uden at ville erkende det har han nu måttet bebude forslag fra indenrigsministeren, fra landbrugsministeren og fra kulturministeren, som alle bygger på de forslag, vi fremsatte i udvalgene.

Nu taler statsministeren — den højtærede justitsminister morer sig; den højtærede justitsminister er blevet udpeget som statsministerens onde rådgiver i denne sag, så jeg synes ikke, han skulle more sig så meget — nu taler statsministeren igen om samarbejde; han siger dog ikke denne gang, at det specielt skal være med venstre og os. Men hvorfor skulle vi stole på, at han nu mener det mere alvorligt end i fjor?

Statsministeren kan undskylde sig med, at han ikke havde ventet, at vi ville forlange folkeafstemning. Men han burde dog kende grundloven, og uanset om man har folkeafstemning eller ikke har folkeafstemning,